

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 4 listopada 2014 r.

Poz. 3492

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.204.2014 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 30 października 2014 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 poz. 594 z późn. zm.), stwierdzam nieważność uchwały Nr LII/314/2014 Rady Miejskiej w Miłakowie z dnia 23 września 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentu wsi Pojezierce obr. Boguchwały gmina Miłakowo, w części dotyczącej zapisów:

- w § 4 pkt. 8 lit. a, w zakresie sformułowania: „lecz ze względu na teren zlokalizowany na obszarze Obszarów Chronionych należy lokalizację stacji uzgodnić z Regionalną Dyрекcją Ochrony Środowiska”,
- w § 5 pkt 1 lit. d oraz pkt 2 lit. a, w zakresie sformułowania „po uprzednim uzyskaniu zgody zarządcy drogi” oraz
- §10 ust. 2.

Uzasadnienie:

Rada Miejska powołując się na przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, podjęła uchwałę, o której mowa na wstępie. Przedmiotem podjętej uchwały jest uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentu wsi Pojezierce obr. Boguchwały gmina Miłakowo.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych należy do zadań własnych gminy. W przyznanej tym przepisem kompetencji do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej, wyraża się samodzielność samorządu terytorialnego w rozwiązywaniu lokalnych zagadnień dotyczących zachowania ładu przestrzennego, a także gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej, dróg gminnych, czy infrastruktury technicznej, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 ustawy o samorządzie gminnym. Przyznane gminie uprawnienie do samodzielnego kształtowania polityki przestrzennej nie ma jednak charakteru arbitralnego, a przepisy nie zezwalają na dowolność ustaleń zawartych w miejscowym planie zagospodarowania. Gmina zatem realizując przysługujące jej władztwo planistyczne, ma prawo uchwalić miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, ale jedynie przy zachowaniu zasad i trybu jego sporządzania określonych ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zakres ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz procedurę jego sporządzania ustawodawca w sposób szczegółowy opisał art. 17 wyżej powołanej ustawy.

W § 4 pkt 8 lit. a uchwały, Rada określając warunki w zakresie infrastruktury technicznej i dróg, dotyczące zaopatrzenia w media, dopuściła na obszarze planu lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w rozumieniu przepisów odrębnych, w tym szczególności stacje bazowe telefonii

komórkowej, jednocześnie wprowadziła, ze względu na teren zlokalizowany na obszarze Obszarów Chronionych, obowiązek uzgodnienia lokalizacji stacji z Regionalną Dyрекcją Ochrony Środowiska. Zgodnie z art. 53 ust. 4 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, decyzje, o których mowa w art. 51 ust. 1, wydaje się po uzgodnieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska - w odniesieniu do innych niż wymienione w pkt 7 obszarów objętych ochroną na podstawie przepisów o ochronie przyrody. Obowiązek zatem uzgodnienia, w przypadku zaistnienia przesłanek, wynika z przepisów ustawowych. Wprowadzenie tego rodzaju obowiązku, w akcie prawa miejscowego musi wynika wprost z kompetencji ustawowych, nakładanie bowiem obowiązków bez stosownego upoważnienia, stanowi istotne naruszenie prawa. Zakres regulacji, jaka winna znaleźć się w miejscowym planie, określa art. 15 wyżej powołanej ustawy. Z treści tego przepisu nie wynika jednak upoważnienie do nakładania obowiązków w postaci wprowadzania konieczności uzgodnień z odpowiednimi organami, na etapie procesu inwestycyjnego.

W § 5 pkt 2 lit. a uchwały, Rada określając zasady dotyczące wymagań kształtowania przestrzeni publicznej, dopuściła lokalizację kierunkowskazów informacyjnych i informatorów dotyczących rozmieszczenia w obszarze planu ważnych obiektów – w pasie drogowym, po uprzednim uzyskaniu zgody zarządcy drogi (...).

W § 10 ust. 2 uchwały Rada postanowiła, iż „Wszelkie projektowane na tym terenie obiekty o wysokości równej lub większej niż 50 m n.p.t. podlegają przed wydaniem pozwolenia na budowę, zgłoszeniu do Szefostwa Służb Ruchu Lotniczego Sił Zbrojnych RP”. Kwestie uregulowane w tym przepisie znajdują odzwierciedlenie w akcie wyższego rzędu - w § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie sposobu zgłaszania i oznakowania przeszkód lotniczych (Dz. U. z 2003 r., Nr 130, poz. 1193 ze zm.).

W świetle kwestionowanych zapisów uchwalonego planu należy wskazać, iż plan nie powinien zawierać powtórzeń dotyczących obowiązków wynikających wprost z przepisów powszechnie obowiązujących, bowiem wykraczają one poza upoważnienie wynikające z art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, mają one jedynie charakter informacyjny. Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, zawartym w wyroku z dnia 2 grudnia 2010 r. sygn. akt: II OSK 2096/10, które organ nadzoru w pełni podziela, ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ujmowane winny być w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu. Plan miejscowy nie jest aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy też innego rodzaju sugestie dla właścicieli nieruchomości, bądź potencjalnych inwestorów. Zamieszczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji o charakterze informacyjnym stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, skutkujące nieważnością uchwały w części zawierającej taką regulację. Ponadto należy wskazać, iż kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym, zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w sposób odmienny należy pojmować jako modyfikację materii aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii, inaczej niż to uczynił ustawodawca, stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98).

Natomiast w § 5 pkt 1 lit. d uchwały Rada określając zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego, dopuściła w granicach obszaru planu wydzielenie działki mniejszej, niż przewiduje uchwała pod lokalizację infrastruktury technicznej (transformatory energetyczne, przepompownie ścieków, i in.) lub na poszerzenie drogi. Powyższy zapis wprowadza możliwość zmiany przeznaczenia terenu na etapie planowania, czy też prowadzonych inwestycji, co w konsekwencji powoduje scedowanie kompetencji rady gminy w zakresie określenia przeznaczenia terenu na inne podmioty. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, to rada gminy w planie miejscowym obowiązkowo określa przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

W związku z tym, iż określenie zawartości planu miejscowego, ustalenie dopuszczalnych jego postanowień należy niewątpliwie do zasad sporządzania planu miejscowego w rozumieniu art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennego, a zgodnie z jego treścią naruszenie zasad sporządzania

studium lub planu miejscowego powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części, zaistniała konieczność stwierdzenia nieważności zapisów uchwały, o których mowa w sentencji.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski